

bang was als hij weer dacht aan die vreemde, stijve gezichten op de deel. Overdag omdat de menschen in het dorp hem allemaal vroegen, hoe moeder het toch wel maakte en hem allerlei lekkers toestopten, dat hij toch niet door kon slikken om het benauwde gevoel in zijn keel. O, en dan die kinderen, die allemaal even wonderlijk tegen hem deden.

„Lamme leelijkerds!” had hij eens tegen de schaatsen gezegd en ze een stoot gegeven, zoodat de gekrulde ijzers tegen elkaar sloegen met een fijn geklikklak, „jelui zijn de schuld van alles!” Toen was hij 't zoldertrapje weer

„Ben je blij, moeder,” vroeg Steven, „dat je weer buiten zit?”

afgekomen, had zijn vuist tegen zijn mond gedrukt om niet hard te schreeuwen en liep de schaapskooi in, waar niemand was.

Nu werd het weer anders, weer als vroeger, behalve . . . en hij keek naar het Kanaal in de verte, dat schitterde in de Aprilzon tusschen het groene, welige gras. Hij zag moeder aan. Ze keek denzelfden kant uit.

„Moeder?”

„Ja.”

„Moeder, nicht heeft zijn kiel voor me vernauwd, maar kijk eens in mijn